Zsidó háborús és emberiségellenes bûnök a 20-ik században

Tartalom:

1998 február 20-án.

Anne McLellan asszonynak.
Kanada Igazságügyminisztere
Room 360, Justice Building
239 Wellington Street
Ottawa, Ontario
K1A 0H8

E-mail: mclela@parl.gc.ca

Tisztelt McLellan Asszony,

1998 Február 6-i levelemben kimutattam az aránytalanságot azok között az emberek között, akik a II. vh. alatt súlyos háborús bûnöket követtek el és azok között, akiket az Ön Igazságügyminisztériuma megvizsgált további akció céljából. Abban a levélben a Japánban elkövetett háborús bûnökre koncentráltam, és megígértem, hogy további példákkal fogok szolgálni.

Ebben a levélben ugyanazzal a témával foglalkozom - Hogy súlyos háborús bûnöket nem ukránok követtek el, és az Ön által elrendelt bûnüldözés ukránok ellen aránytalanságot mutat. Ebben a levélben zsidó háborús bûnöket fogok leírni, amely különösen jelentõs, mivel az Ön eljárásainak fõ hajtóerejét zsidó csoportok aktivitása adja.

Tényeimet négy csoportba osztottam, zsidó háborús bûnök az emberiség ellen (1) a kommunizmus alatt (2) a II. vh. alatti német megszállás alatt (3) közvetlenül a II vh. után (4) a Közelkeleten.

Mindenképp kérem Önt, vegye figyelembe, hogy minden tény mindig megbízható forrásból származik, a legtöbbjük zsidó forrásokból. Ha Ön alaposan megvizsgálja az alanti tényeket, arra kérem Önt, hogy hasonlítsa össze a tények nagyságrendjét azon tények nagyságrendjével, amelyekkel az Ön Igazságügyminisztériumának nácivadász osztálya Kanadai ukrán egyéneket gyanúsít az ön mostani vádolási hulláma során.

Az alanti tények felsorolása során abba a kellemetlen helyzetbe kerültem, hogy a politikai inkorrektség birodalmába kerültem. Ezért határoztam úgy, hogy a tényeket teljes részletességében fogom közölni. Ha rövidebben mutattam volna be ezeket, az olvasó esetleg arra a következtetésre juthatna, hogy mivel a tények olyan szûkösek, nem lehet belõlük messzemenõ következtetést levonni. Csak a tények részletes és egyértelmû

bemutatása lehet meggyõzõ.

1. Rész

Zsidó háborús bûnök és más bûnök az emberiség ellen a kommunizmus alatt.

Az NKVD ukránokat mészárolt le a németek megjelenése elõtt. A zsidó bûnök a kommunizmus alatt terjedelmes témájából egyre szorítkozom: A zsidók által dominált NKVD által rendezett gyilkolások, amelyek elsõsorban nemzsidókat, azon belül ukránokat érintettek 1941 nyarán, Ukrajna német megszállása elõtt.
Az, hogy az NKVD ukránokat a németek megjelenése elõtti lemészárolt, széles körben ismert, sok forrás egységes leírásukban és különösen a különítményekrõl (Einsatztruppen) szóló jelentésben, amelyet itt idézünk:

Míg a keletre felé való mozgás tartott, az NKVD tömeges letartóztatásokat és kivégzéseket hajtott végre, fõleg ukránokon - különösen azokon, akik megpróbálták a kitelepítést kikerülni. A börtönökben a legtöbb olyan elzártat, akiknek az ítélete hosszabb idõre szólt, mint 3 évre, egyszerûen lelõtték, a többieket kitelepítették, ha ez lehetséges volt. Néhány városban az NKVD leégette a börtönöket, ha ez lehetséges volt. (Volodymyr Kubijovyc, szerkesztõ, Ukrajna. Rövid enciklopédia, University of Toronto Press, Toronto, 1963, I kötet, 878 o., Vsevolod Holubnychy és H. M. írta ezt a részt.)

A bolsevikok Nyugatukrajnában kb. 10 000 politikai rabot semmisítettek meg az ellenségeskedések kirobbanása elõtt és azután (tömeggyilkosságok Lviv, Zolochiv, Rivne, Dubno, Lutsk, stb. városokban történtek). (Volodymyr Kubijovyc, szerkesztõ, Ukrajna. Rövid enciklopédia, University of Toronto Press, Toronto, 1963, I kötet, 886 o.)

A németek elõrenyomulása elõtti menekülésük elõtt a szovjet megszálló hadsereg ukrán civilek ezreit ölte meg, fõleg Lviv város intelligenciáját. (Ukrajna enciklopédiája, 3. kötet, 222.o.)

A szovjetek sietõs visszavonulásának tragikus következményei voltak a Nyugatukrajnában bebörtönzött politikai foglyok ezrei számára. Mivel nem tudták õket idõben kitelepíteni, az NKVD tömegesen mészárolta le õket 1941 június 22-29 között, függetlenül büntetésük okától. A legnagyobb mértékû tömeggyilkosságok Lviv, Sambir és a galíciai Stanyslavivban történtek, ahol kb. 10 000 rab halt meg, és Rivne és Lutskban Volhyniában, ahol további 5000-t gyilkoltak meg. A tömegdeportációk, a növekvõ szovjet terror és ezek a gyilkosságok nagyban megnövelték a nyugatukránok utálatát a szovjetek iránt. (Orest Subtelny, Ukraine: Történelem, University of Toronto Press, Toronto Buffalo London, 1994, 461 o.)

Röviddel a német haderõ bevonulása után 2400 ukrán halottat mutattak, akiket tarkólövéssel öltek meg Lviv (Lemberg) város börtönében a szovjetek röviddel elvonulásuk elõtt (Hans Frank, A bitófa árnyékában, 406. oldal).
Lvovban 3 börtönben tartották a néhány ezer foglyot. Amikor a németek június 29-én megérkeztek, a város bûzlött és a börtönöket szörnyülködõ rokonok állták körül. Hihetetlen atrocitások történtek belül. A börtönök vágóhidakhoz hasonlítottak. Az NKVD-nek egy hetébe került a borzalmas feladat végrehajtása, mielõtt elmenekültek. (Gwyneth Hughes és Simon Welfare, Vörös Birodalom: Az USSR tiltott története, 1990, 133.o.)

Megtudtuk, hogy mielõtt az orosz csapatok kivonultak volna, Lemberg (Lviv) polgárainak nagy hányadát, ukránokat és lengyeleket öltek meg ebben és más börtönökben. Továbbá, sok német férfi és tiszt testét találták meg, sokukat megcsonkítva. Lemberg lakossága keserûséget és bosszúságot érzett a lakosság zsidó részével szemben. (Erwin Schulz, 1941 májusától szeptemberéig az 5. különítmény parancsnoka volt, amely a C különítmény alá volt rendelve, John Mendelsohn, szerkesztõ, A holokauszt, kiválasztott iratok 18 kötetben, Garland, New York, 1982, 18. kötet, 18 o.)

Másnap Dr. Rasch informált minket, hogy a Lembergben meggyilkoltak száma 5000 körül volt. Kétséget kizárólag megállapították, hogy a bebörtönzések és gyilkosságok zsidó funkcionáriusok vezetése alatt történtek és Lemberg zsidó lakosságának részvételével. Ezért voltak Lemberg lakosai a zsidók ellen hangolva. (Erwin Schulz, 1941 májusától szeptemberéig az 5. különítmény parancsnoka volt, amely a C különítmény alá volt rendelve, John Mendelsohn, szerkesztõ, A holokauszt, kiválasztott iratok 18 kötetben, Garland, New York, 1982, 18. kötet, 18 o.)

A B különítmény vezetõje jelentette, hogy ukrán lázadási kísérleteket az NKVD véresen elfojtott 1941 június 25-én Lvivban. Kb. 3000 embert lõtt le az NKVD. A börtönt fölgyújtották. Alig 20 %-a az ukrán intelligenciának maradt életben. (Mûködési helyzetjelentés, USSR, No. 10, 1941 Julius 2., Yitzhak Arad, Shmuel Krakowski és Shmuel Spector, A különítményekrõl szóló jelentés: A náci halálbrigádok zsidóellenes propagandája 1941 július 1943 január között, Holokauszt könyvtár, New York, 1989, 2. oldal).
Hely: Lvov.
Megbízható forrás szerint az oroszok kivonulásuk elõtt 30 000 lakost lelõttek. A GPU börtöneiben fölhalmozott és elégetett testek szörnyû módon meg voltak csonkítva. A népesség izgalomban van: 1000 zsidót tereltek össze erõszakkal. (Mûködési helyzetjelentés, USSR, No. 10, 1941 Julius 2., Yitzhak Arad, Shmuel Krakowski és Shmuel Spector, A különítményekrõl szóló jelentés: A náci halálbrigádok zsidóellenes propagandája 1941 július 1943 január között, Holokauszt könyvtár, New York, 1989, 4. oldal).

Hely: Zviahel (Novograd-Volynski)
..
Mielõtt a bolsevikok elmenekültek volna, zsidókkal együtt megöltek néhány ukránt, ezt a június 25-i ukrán felkeléssel indokolták, amely a rabokat akarta kiszabadítani.
Megbízható információk szerint kb. 20 000 ukrán tûnt el Lvovban, akiknek 80%-a az intelligenciához tartozott.
Lvov börtönei zsúfolva voltak a meggyilkolt ukránok tetemeivel. Szerény számítás szerint csak Lvovban 3 és 4 ezer közötti számú személyt öltek meg vagy deportáltak.

Dobromilban 82 halottat találtak, akik közül 4 zsidó volt. Az utóbbiak bolsevik informátorok voltak, akiket azért öltek meg, mert a gyilkosságokban cinkosok voltak. Dobromil mellett egy elhagyott sóbánya aknája tele volt töltve halottakkal. Közvetlen szomszédságában egy 6*15 m-es méretû tömegsír található. A Dobromilban meggyilkoltak száma néhány százra tehetõ. Samborban 1941 június 26-án a bolsevikok kb. 400 ukránt lõttek le. További 120 embert gyilkoltak meg 1941 június 27-én. A többi 80 fogolynak sikerült lefegyverezni a szovjet õröket és elmenekültek. ... 1939-ben már sok ukránt lelõttek és 1500 ukránt valamint 500 lengyelt keletre deportáltak.
Oroszok és zsidók követték el ezeket a gyilkosságaikat nagyon kegyetlen módon. Bestiális csonkítások voltak napirenden. A nõk mellét és a férfiak nemiszervét gyakran levágták.

Zsidók gyerekeket a falhoz szögeztek és aztán meggyilkolták õket. A gyilkosságot tarkólövéssel hajtották végre. Kézigránátokat is gyakran használtak ezeknek a gyilkosságoknak az elkövetésére Dobromilban férfiak és nõket kalapácsütésekkel öltek meg. A kalapácsokat azelõtt a vágóhídon használták a jószág elkábítására. Sok esetben kegyetlenül megkínozták áldozataikat: csontjaikat eltörték, stb.. Samborban bekötötték az áldozatok száját, hogy a kínzás és gyilkosság elkövetésekor ne adjanak ki hangot. A zsidók, néhány közülük hivatalos pozícióban, gazdasági erejük mellett, mindig szolgálták a bolsevik rendõrséget, és ezeknek a kegyetlenségeknek mindig partnerei voltak. Hét elfogott német pilótát is meggyilkoltak. Hármukat az orosz katonai kórházban végezték ki haslövéssel.
Visszavonulásik elõtt a bolsevikok a Lutski börtön 4000 lakójából 2800-at megöltek. 19 ukrán jelentése szerint, akik sebesülésekkel túlélték a mészárlást, a zsidók meghatározó szerepet játszottak a bebörtönzésekben és a kivégzésekben. A Zlochevi vizsgálatok bebizonyították, hogy az oroszok visszavonulásuk elõtt 700 ukránt zártak be és gyilkoltak meg, és ebbe az egész helyi ukrán intelligencia beleesett.
(Mûködési helyzetjelentés, USSR, No. 24, 1941 Julius 16, Yitzhak Arad, Shmuel Krakowski és Shmuel Spector, A különítményekrõl szóló jelentés: A náci halálbrigádok zsidóellenes propagandája 1941 július 1943 január között, Holokauszt könyvtár, New York, 1989, 29.33. oldal).

Hely: Pleskau (Pskov)...
A lakosság általában meg van arról gyõzõdve, hogy elsõsorban a zsidókat kellene felelõsségre vonni az Ukrajnában elkövetett atrocitások miatt. Ez amiatt van, mert az oroszok elvonulásuk elõtt vagy deportálták az ukrán intelligenciát, vagy kivégezték õket, azaz meggyilkolták õket, feltételezhetõ, hogy az oroszok elvonulásáig Pleskauban 100 befolyásos ukránt gyilkoltak meg. A testeket még nem találták meg, de a keresés már megindult. 100-150 körüli számú ukránt gyilkoltak meg az oroszok Kremenetsben. Ezeknek néhányát állítólag forró vizet tartalmazó üstökbe dobták. Ezt abból következtették, hogy az exhumált testek némelyikérõl hiányzott a bõr... Dubno elhagyása elõtt az oroszok, szokásuk szerint tömeggyilkosságot követtek el.
Tarnopolból való menekülésük elõtt, úgy mint Lvovban és Dubnóban, tomboltak. Kiásták 10 német katona holttestét. Majdnem mindegyiknek dróttal volt a keze a hátán összekötve. A testeken rendkívül brutális csonkítások voltak láthatók, úgy mint kinyomott szemek, levágott nyelvek és végtagok.
A meggyilkolt ukránok száma, akik között asszonyok és gyermekek is voltak, 600-ra tehetõ. Az oroszok megkímélték a zsidókat és a lengyeleket. A tarnopoli halottak száma az orosz megszállás után 2000-re becsülhetõ. Az ukránok tervezett deportációja már 1939-ben elkezdõdött. Alig van Tarnopolban család, amelynek egy vagy több tagját nem deportálták. .. A teljes ukrán intelligenciát megsemmisítették. A háború kezdete óta az ukrán intelligencia 160 tagját gyilkolták meg vagy deportálták. A város lakosai megfigyelték, hogy 1941 július 1-ének kora reggelén egy kb. 1000 tagú civil csoportot hajtott a rendõrség és a katonaság a városból kifelé.

Úgy mint Lvovba, kínzókamrákat találtak az igazságügyminisztérium börtöncellái mellett. Nyilvánvalóan itt forró és hideg fürdõket is használtak kínzásra, mivel néhány holttest teljesen meztelen volt, bõrük megégve és leválva sok helyen. Egy másik teremben egy vasrostélyt találtak, amely kb. 1 méterrel volt a föld fölött és alatta hamut találtak. Egy ukrán mérnök, aki szintén meg akartak ölni, és aki úgy menekült meg, hogy egy halott áldozat vérét kente arcára, beszámolt arról, hogy lányok és asszonyok sikoltozását is hallotta. (Mûködési helyzetjelentés, USSR, No. 28, 1941 Julius 20, Yitzhak Arad, Shmuel Krakowski és Shmuel Spector, A különítményekrõl szóló jelentés: A náci halálbrigádok

zsidóellenes propagandája 1941 július 1943 január között, Holokauszt könyvtár, New York, 1989, 38-40. oldal).

A zsidók ukránellenes bûneinek fölsorolásánál fontos két pont aláhúzása: Elõször az, hogy ugyan a fenti idézetek sok részletet elmondanak, a jelentés messze nem teljes. Hasonló jelentések kötetei olvashatók hasonló eseményekrõl. Másodszor, a fenti idézetek olyan eseményekrõl szólnak, amelyek néhány hét lefolyása alatt zajlottak le. Hasonló zsidó háborús bûnök az emberiség és ukránok ellen történtek a kommunista uralom alatt, évtizedek során, de ezek száma túl nagy ahhoz, hogy itt fölsoroljuk õket.

Az NKVD-t zsidók dominálták.

Ki volt felelõs ukránok 1941-es, a németek bevonulása elõtti lemészárlásáért? Nyilvánvalóan az NKVD, és az NKVD-rõl szóló fejezetek gyakran megerõsítik, hogy az NKVD-t zsidók dominálták. De pontos-e ez az állítás, amely a szovjet titkosrendõrség aránytalanul magas zsidó részvételérõl szól? Olyan megállapítások, mint a következõ, azt sugallják, hogy ez valószínû: Yoram Sheftel, John Demjanjuk izraeli védõügyvédje a következõt jelenti Szimferopol, Ukrajnai utazásáról, 1 KGB 1990-es fõhadiszállásáról:

A jobb falon egy emlékmû volt kb. 30 Szimferopoli KGB ember nevével, akok a nagy honvédõ háborúban estek al, ahogy a szovjetek a II. vh-t nevezték. Megdöbbentem és haragudtam a nevek olvasásakor: az elsõ Polonski volt, az utolsó Levinstein, közöttük pedig olyanok mint Zalmonowitz, Geller and Kagan - mind zsidók. A zsidó fiatalság legjobbja Oroszországban, a cionizmus gerince, eladta magát és lelkét a vörös ördögnek. (Yoram Sheftel, A Demjanjuk ügy: Egy látványos per felemelkedése és lezuhanása, Victor Gollancz, London, 1994, 301 o.)
Sheftel itt azt mondja, hogy a Szimferopoli KGB személyzetének 30 neve, akik a háborúban meghaltak, mind zsidó név volt. Természetese Sheftel 30 emberbõl álló mintája nem jellemzi szükségszerûen az egész NKVD-t. De az egész NKVD zsidó dominanciája nem ritka és kétséges feltevés, hanem sok irányból fenntartott állítás.

Zsidóként engem egy másik kérdés érdekel. Miért volt az NKVD-MVD nyomozók között olyan sok zsidó - ezek között e legkegyetlenebbek? Nekem ez egy fájó kérdés, de nem térhetek ki elõle. (Yevgenia Albats, Állam az államban: A KGB és szerepe Oroszországban, Past, Present and Future, 1994, 147 o.)

Zsidók hemzsegtek a pártgépezet alsóbb fokozatain is - különösen a Csekában, és követõiben, a GPUban, OGPUban és NKVDban... Nehéz a zsidók túlsúlyát megindokolni a csekában. Lehet, hogy azért, mert a régi orosz uralom alatt nem érezték jól magukat, az új államban a valódi hatalmat maguknak akarták. (Leonard Shapiro, A zsidók szerepe az orosz forradalmi mozgalomban, s szláv és keleteurópai szemle, 1961, 40, 165 o.)

2. Rész

Zsidó háborús bûnök és más bûnök az emberiség ellen a német megszállás alatt.

A médiák, és talán az Ön igazságügyi minisztériuma is sokat tesz azért, hogy bemutassa, hogy számos ukrán együttmûködött a megszálló németekkel. Azonban a zsidóknak is megvoltak a kápóik (zsidó náci rendõrség), a Judenrat-juk (zsidó szenátusuk a náci uralom alatt), zsidó együttmûködõik és informátoraik. A média sokat beszélt az ukrán segédrendõrségrõl, amely a németeknek segített, de arról nem látszik tudni, hogy a

közvetlen halálos veszély miatt az együttmûködésnek több iránya is volt.

A Jüdische Ordnungsdienstnek, amely gettók zsidó rendõrségének neve volt, több ezer embere volt elkobzási tevékenységre. Csak a varsói gettóban a zsidó rendõrség 2500 fõ körül volt. Lódzban 1200 fõ körül, A Lvovi gettóban 500 ember. stb... (Raul Hilberg, Az európai zsidók megsemmisítése, Quadrangle Books, Chicago, 1961, p. 310)

Ilyen nagyszámú zsidó rendõrség mellett - ezrekrõl beszélünk - minden olyan történethez, amely arról szól, hogy az ukrán segédrendõrség letartóztat egy zsidót, nehéz lenne egy olyat találni, hogy a zsidó rendõrség pontosan ugyanezt teszi? A játékban, amely arról szól, hogy egy életet megmentünk egy kegyetlen úrnak szolgálva, nem tüntettek ki egy pár zsidót? És az Ön igazságügyminisztériuma vajon egymás mellé tette-e az ukrán és zsidó együttmûködõk listáját és megállapította, hogy az ukránoké hosszabb vagy inkább korholható - vagy egyáltalán, van-e az Ön igazságügyminisztériumának zsidó listája?

De hogy kimutassuk, hogy a zsidók is szolgáltattak embereket a náci rendõrség akciói számára, lehet, hogy elbagatellizálja az ügyet. Valójában lehetséges annak a kimutatása, hogy minden esetben a zsidóellenes akciók a zsidó kápók fennhatósága alatt történtek:

A nácik sátáni terve biztosította, hogy minden zsidó személyes sorsa - élete és halála- teljesen a zsidó szenátus [Judenrat] döntésétõl függött. A nácik idõrõl idõre elhatározták, hogy egy bizonyos számú egyén a munkatáborokba utazik megsemmisítésre, de az egyéni kiválasztás teljes egészében a zsidó szenátus kezében volt, az emberrablásokat és bebörtönzéseket a zsidó rendõrség hajtotta végre (kápók). Ilyen agyafúrt módon a zsidók rendkívül sikeresek voltak a tömeggyilkosságok végrehajtásában és a gettó légkörének megmérgezésében az erkölcsi degeneráció és korrupció útján. (Reb Moshe Shonfeld, A holokauszt áldozatok vádja. Zsidó háborús bûnösök iratai és vallomásai, Neturei Karta of U.S.A., Brooklyn, 1977, 119-120 oldal, kiemelés tõlünk)

Dr. Israel Shahak a szerkesztõhöz intézett levelében aláhúzza, hogy majdnem minden adminisztratív feladat, a nácik irányvonalának kivitelezésére zsidó kezekben volt, a zsidó együttmûködõk mindenütt ott voltak, és a zsidó együttmûködõk tették a zsidó holokausztot kivitelezhetõvé, és õk akadályozták meg a zsidó ellenállást is. Különösen figyelemre méltó, hogy a varsói gettóban levõ gyerekeknek azt tanították, hogy jobban féljen a zsidó kollaboránstól, mint az ukrántól:

A holokauszt meghamisítása.

Prof. Israel Shahak levele a szerkesztõhöz, publikált 1989 május 19-én Kol Ha'ir, Jeruzsálemben. Online: http://www.kaiwan.com/codoh/newsdesk/890519.HTML
Nem értek egyet Haim Baram véleményével, hogy az izraeli oktatási rendszer tanulóiba "holokauszt tudatot" nevelt . (Kol Ha'Ir 1989 május 12). Ez nem "holokauszt tudat", hanem inkább a holokauszt mítosza, vagy inkább a holokauszt meghamisítása (olyan értelemben, hogy egy féligazság rosszabb, mint egy hazugság.), amelyet beléjük neveltek.

Mint olyan valaki, aki átélte a holokausztot, elõször Varsóban aztán Bergen-Belsenben, rögtön tudok példát adni a mindennapi élet teljes ignorálására a holokauszt alatt. A Varsói gettóban, az elsõ masszív megsemmisítési periódusban, (1943 júniusa és októbere között), szinte nem is lehetett német katonákat látni. Szinte minden adminisztratív munkát és késõbb a zsidók százezreinek transzportját halálukba a zsidó kollaboránsok végezték. A varsói gettófelkelés kitörése elõtt (amelynek tervezése a zsidók többségének

megsemmisítése után kezdõdött), a zsidó földalatti mozgalom minden zsidó kollaboránst megölt, akit csak tudott, teljesen jogosan. Ha ezt nem tették volna, a felkelés sohasem kezdõdhetett volna el. A gettó lakosságának nagy része gyûlölte a kollaboránsokat, sokkal inkább, mint a német nácikat. Minden zsidó gyerek megtanulta, és ez sokuknak az életét mentette meg:

"Ha belépsz egy négyzetbe, amelynek három kijárata van, az egyiket egy német SS katona õrzi, a másodikat egy ukrán és a harmadikat egy zsidó rendõr, próbálj meg elõször a németnél átmenni, utána talán az ukránnál, de sohasem próbálkozz a zsidónál."

Az egyik legfontosabb emlékem az, amikor a zsidó földalatti mozgalom megölt egy megvetésre méltó kollaboránst, lakásom közelében 1943 februárjában, énekeltem és táncoltam a még vérzõ tetem mellett a többi gyerekkel együtt. Még ma sem bánom ezt, éppen ellenkezõleg.
Világos, hogy ilyen események nem voltak kizárólagosan zsidók, az egész náci siker abban, hogy emberek milliói felett uralkodtak, a gonosz és ördögi tervbõl származott, hogy kollaboránsok hajtottak végre szinte minden piszkos munkát nekik. De tud-e errõl ma valaki? Ez és nem az, amit ma tanítanak, volt a realitás. A Yad Vashem színházról (a holokauszt múzeum helye -a szerkesztõ) nem is szeretnék beszélni. Az és annak a gonosz kihasználása, mint például délafrikai náci-kollaboránsok kitüntetése igazából minden szégyen szintje alatt van.
Ezért, ha egy kicsit is tudnánk az igazságról a holokausztot illetõen, akkor megértenénk (függetlenül attól, hogy egyetértünk-e vele), hogy miért semmisítik meg a palesztinek az õ kollaboránsaikat. Ez annak az egyetlen módja, hogy harcoljanak a mi végtagtörõ rendszerünk ellen.

Szívélyes üdvözlettel:

[Israel Shahak]

Íme egy ilyen zsidó kollaboráns története:

Moldetsky, a cionista munkáspárt vezetõje, aki a bedzini szenátus vezetõje volt, az évek során sok ezer zsidót választott ki kényszermunkára és megsemmisítésre, míg neki sikerült életben maradni. A tömegdeportálásokra Moldetsky kiadott egy parancsot, amely teljesen csaló és megtévesztõ volt, amelyben ezt írta: "Zsidók, vegyétek föl ünneplõtöket, és örömmel vonuljatok a gyülekezõhelyekre. Senki se maradjon otthon." A zsidók ártatlanul engedelmeskedtek neki. Ennek eredményeként nagy családok - az öregekkel együtt-, összesen 8000 ment Auschwitzba. A nácik a csecsemõket zsákokba tették...
A háború után Moldetsky cionista tevékenysége jóvoltából érthetõen az elsõk egyike volt, aki bevándorolhatott Palesztinába. A zsidók tízezreinek gyilkosaival való kollaborációja miatt a zsidó agentúra hivatalnokai nem találták úgy, hogy alkalmatlan lenne a beutazásra. Eretz Yisroelbe ment, ahol a Bedzini zsidók bosszúja elérte egy hegyi túra alkalmával. (Reb Moshe Shonfeld, A holokauszt áldozatok vádja. Zsidó háborús bûnösök iratai és vallomásai, Neturei Karta of U.S.A., Brooklyn, 1977, 122.123 oldal)

A média sokszor bemutatta a megszálló németeket üdvözlõ ukránokat. Például 1993 október 24-én Morley Safer ' A szabadság csúnya arca' c. 60 perces történetben azt állította, hogy: ' ugyanazon a tér [Lviv, Ukrajna]-ban üdvözölte 50 éve Hitler csapatait felszabadítóként', mintha ez egy ukrán tünet lenne a nácik iránti szeretetet mutatva. Safer úr nem mondta meg, hogy azon a téren ukránok, lengyelek és zsidók üdvözölték Hitler

csapatait. Zsidók üdvözölték Hitler csapatait? Igen, nézzük tovább:

Az uralkodó meggyõzõdés az volt, hogy a rossz dolgok Oroszországból jönnek és a jó dolgok Németországból. A zsidók történelmileg Németországgal szimpatizáltak Oroszországgal szemben, Nem Oroszország, hanem Németország volt hagyományos útirányuk, ha menekültek. 1939 októbere és novembere között emiatt a meggyõzõdés miatt költöztek zsidók ezrei az orosz megszállta Lengyelországból a német megszállta Lengyelországba. Az áram akkor állt meg, amikor a németek lezárták a határt. Hasonlóképpen egy évvel késõbb amikor a szovjetek az újonnan meghódított területeken tömeges deportációkat hajtottak végre, ez a területen élõ ukránokat, lengyeleket és zsidókat egyaránt nyugtalanította. Majdnem mindenki várta a német csapatok bevonulását. Amikor 1941 nyarán a hadsereg végre megérkezett, különösen az öreg zsidók emlékeztek rá, hogy az elsõ világháborúban a németek felszabadítóként jöttek. Ezek a zsidók nem fogadták el, hogy a németek most üldözõkként vagy gyilkosként jönnek. (Raul Hilberg, Az európai zsidók megsemmisítése, Quadrangle Books, Chicago, 1961, 206 o.)

Miután észrevesszük a szándékot, hogy az ukránokat támadják a németek szíves fogadása miatt, a nem pártos megfigyelõ észreveszi, hogy mindenkit megrettentett kiszolgáltatása a kommunizmusnak, és hogy Nyugat-Ukrajnában a háború elsõ napjaiban senki sem tudta, hogy a németek jót vagy rosszat hoznak, és mindenki remélte, hogy az új irányítás könnyebbséget fog hozni.
A média sokat lovagolt az ukránok kegyetlenségén a nácik szolgálatában, néha azzal a felületes kommentárral, hogy az ukránok bizonyos értelemben 'rosszabbak voltak mint a nácik'. Például Morley Safer, Simon Wiesenthalhoz címezve a következõt mondta: 'Az a benyomásom, hogy az ukránok akciói rosszabbak voltak, mint a németekéi.' Amit Safer úr nem tûnik tudni az az, hogy egy pártatlan szemlélõ a zsidók között ugyanolyan kegyetlenséget vesz észre és ugyanolyan együttmûködést lát:

Kérdezzük meg a gettók és táborok túlélõit. Mind igazolják, hogy azok a verések, amelyeket a zsidó 'aranyifjúságtól' kaptak, tele voltak gúnnyal. Ezek nagyobb lelkesedéssel és kegyetlenséggel hajtották végre feladataikat, mint azt a német parancsnokok kívánták. (Y. Efroiken, a zsidók hõsiessége és szent mivolta, Reb Moshe Shonfeld, A holokauszt áldozatok vádja. Zsidó háborús bûnösök iratai és vallomásai, Neturei Karta of U.S.A., Brooklyn, 1977, 21 oldal)
Õ [K. Tzetnik] úgy festi le Eliezer Greenbaum képét, Yitzchak Greenbaum fiáét, aki, hála taktikájának, hogy kémként és kegyetlenségek véghezvivõjeként mûködött, amely még a németeket is mulattatta, kinevezték a lakótömb parancsnokának. (Reb Moshe Shonfeld, A holokauszt áldozatok vádja. Zsidó háborús bûnösök iratai és vallomásai, Neturei Karta of U.S.A., Brooklyn, 1977, 21 oldal)

Gyakorlatilag minden kápó tiszt egyetemet végzett volt, akik bestiaként viselkedtek és idõnként kegyetlenebbek voltak mint a nácik. (Reb Moshe Shonfeld, A holokauszt áldozatok vádja. Zsidó háborús bûnösök iratai és vallomásai, Neturei Karta of U.S.A., Brooklyn, 1977, 121 oldal)

Az a kanadai igazságszolgáltatás érdeke, hogy üldözze az ukrán kollaboránsokat míg védje a zsidó kollaboránsokat? Azért bocsát meg a zsidó kollaboránsoknak, mert azok kényszer alatt szolgálták német uraikat? Ha igen, akkor miért nem esnek az ukránok hasonló megértés alá? Õk is hasonló kényszer alatt szolgáltak. A németek az ukrán népességgel rendkívül szigorúan és kegyetlenül bántak. Még lényegesebb, az ukrán táborõröket nagy részét szovjet hadifoglyokból toborozták, akik semmiféle holokausztról nem tudtak és akik

egyetlen választása az volt, hogy a német hadifogolytáborokban elpusztulnak. Ha a németekkel való együttmûködést az önvédelem és a holokauszttól való menekülés megbocsájtja, akkor ezeket az ukrán hadifoglyokat föl kell menteni, mivel õk milliószámra pusztultak el a német hadifogolytáborokban:
A gyõzelem reményében és a 'fölösleges' szlávok megsemmisítésének akaratától vezetve, a náci hatóságok a foglyokat a szabad ég alatti táborokban tartották, amelyeket szögesdróttal kerítettek körül és megengedték nekik, hogy meghaljanak vagy járványok és betegségek áldozatai legyenek. Gyakran egyszerûen megölték foglyaikat. Következésképpen a háború végén az 5.8 millió szovjet fogolyból akik a németek foglyai lettek, 3.3 millió pusztult el. ezen halálesetekbõl kb. 1.3 millió Ukrajnában halt meg.(Orest Subtelny, Ukrajna: Történelem, University of Toronto Press, Toronto Buffalo London, 1994, 468 o.)

3. Rész

Zsidó háborús bûnök és más bûnök az emberiség ellen közvetlenül a második világháború után.

Minden tény, amit ebben részben közlünk, John Sack Szemet szemért: A zsidók németek elleni bosszúja 1945-ben c. mûvébõl származik, Basic Books, New York, 1993.

A szerzõ:

John Sack, a 'Szemet szemért' szerzõje zsidó és a könyv hátoldala a következõt mondja róla:
John Sack 50 éve újságíró. Riporterként dolgozott Észak - és Délamerikában, Afrikában és Ázsiában. A Harper's-nek, a The Atlanticnak, a The New Yorkernek dolgozott, emellett az Esquire társszerkesztõje, író, hírszerzõ és levelezõ a CBS-nél, dolgozott Koreában, Vietnamban, és Irakban. Hét könyv írója, többek között az M-é és a Calley hadnagyé.

A háború utáni bûnözõk zsidók voltak.

Õ volt az állambiztonsági hivatal vezetõje Sziléziában, irodáját Katowicében nyitotta meg, föltette a falra Sztálin képét és zsidókat nevezett ki a hírszerzés, a börtön stb.. élére és a tisztek háromnegyed része is zsidókból állt. D. Josef mégsem volt a jó tündér. A jó tündér Sztálin volt. A zsidóknak nem volt furcsa Sztálin irántuk mutatott szeretete, mert úgy vélték. hogy azt akarta, hogy a németeket a pokol kutyái pusztítsák el: azaz õk....
Miért volt Sztálin olyan részrehajló a zsidókkal? Sztálin nem magyarázta el. ...
Rendeletére egy olyan zsidó lett az állambiztonság vezetõje, akinek az apja Treblinkában halt meg. És minden osztály élén zsidó állt, akinek a neve nem hangzott zsidósan, mint "General Romkowski" vagy "Colonel Rozanski". Ezek az emberek nevezték aztán az összes többi biztonsági szolgálati vezetõt Lengyelországban- Josefet beleértve, akit most Jozefnek hívtak, és aki sohasem csodálkozott azon, hogy miért szereti Sztálin a zsidókat.
(John Sack Szemet szemért: A zsidók németek elleni bosszúja 1945-ben Basic Books, New York, 1993., 52-53 o.)

Egy prágai barátja volt Csehszlovákiában az államvédelem vezetõje.. Sztálin tehát ide is zsidót tett.
(John Sack Szemet szemért: A zsidók németek elleni bosszúja 1945-ben Basic Books, New York, 1993., 96 o.)

Október 17-én Lengyelország elnöke parancsba adta, hogy azokat a németeket, akik nem voltak bebörtönözve, ki kell utasítani Lengyelországból és Németország lengyelek által igazgatott részeirõl. és a harangok zúgására a lengyel rendõrség összegyûjtötte õket és mind a tíz milliót vonatra tette - a történelem legnagyobb emberi helyváltoztatását kényszerítve ki. Kattowitzben, Kielceben, Breslauban, Stettinben és más városokban a rendõrfõnök zsidó volt. Sokan voltak volt partizánok, akiket 1944 augusztusában Lublinban ünnepeltek, ahol Lengyelország rendõrfõnöke, katolikus ember .. egy zsidót nevezett ki Lublin rendõrfõnökévé és ott minden körzet rendõrfõnökévé. Egy évre rá, 1945-ben ezek az emberek lettek Lengyelországban és Németország lengyelek által igazgatott részeiben több helyen rendõrfõnökök. Breslauban, amely Németország lengyelek által igazgatott részében a legnagyobb város, a rendõrfõnök, a hivatalvezetõ a németek ügyeinek intézésére, a lengyel hadsereg belsõ biztonsági osztályának vezetõje sõt Breslau polgármestere is zsidó volt.
(John Sack Szemet szemért: A zsidók németek elleni bosszúja 1945-ben Basic Books, New York, 1993., 138 o.)

Olyan helyeken mint Gleiwitzben, a lengyeleket a börtön fala felé fordították, a zsidó kivitelezõk nagy vasgyûrûkhöz kötötték õket és azt mondták: 'Vigyázz! Kész! Tûz!', lelõtték õket és azt mondták a lengyel börtönõröknek: 'Ne beszéljetek errõl!'. A lengyel õröknek ez nem tetszett, de a Jacobok, Josefek és Pinekek, a pimasz hivatalnokok, lojálisak voltak Sztálinhoz, mivel õk magukat zsidó hazafiaknak tartották és nem lengyel hazafiaknak. És ezért foglalkoztatott Sztálin a jó tündér zsidókat. .. és tette õket a lengyel állambiztonság hivatalaiba, a saját eszközeiként a Lengyel Népköztársaságban.
(John Sack Szemet szemért: A zsidók németek elleni bosszúja 1945-ben Basic Books, New York, 1993., 139 o.)

A Kattowitzi rendõrfõnök Pinek Pakanowski volt, és Breslau rendõrfõnöke Shmuel "Gross,", aki a lengyel nevet, Mieczyslaw "Gross." -t használta. Más zsidó rendõrfõnökök Lengyelországban és Németország lengyelek által igazgatott részein Yechiel Grynspan Hrubieszowban, Ayzer Maka Bielsko-Bialaban és egy nem azonosított ember Zabkowicében. A Lublini partizánok - kétszáz ember, mind zsidó - lettek a "Chiel csoport" a Holod zászlóaljban. A csoport parancsnoka Captain Yechiel "Chiel" Grynspan volt és a zászlóalj parancsnoka Captain Aleksander Skotnicki, aki Zemsta néven volt ismert. Lengyelország rendõrfõnöke Juzwak lett, akit General Witold néven ismertek. "Gross" lett Lublin rendõrfõnöke, és nyolc körzetvezetõjének egyike Sever Rubinstein volt."Gross," szerint Lublin rendõrtisztjeinek 80%-a és rendõreinek 50%-a zsidó volt. (John Sack Szemet szemért: A zsidók németek elleni bosszúja 1945-ben Basic Books, New York, 1993., 215 o.)

Néhány, a zsidók által a háború után elkövetett háborús bûn.

Nap mint nap a németek Shlomo pincéjében a második és harmadik emeleti hivatalokba kellett, hogy menjenek. Nyolc kihallgató, majdnem mind zsidó állta körül a németet, mondva: 'Tagja voltál a náci pártnak?'. Néha egy német erre 'igen'-nel felelt, és a fiúk azt kiáltották: 'Te disznó' és ütötték és mielõtt visszaküldték cellájába, sokszor eltörték a karját. ...
De néha egy német nem vallott. Ilyen eset volt egy 25 éves ember aki tagadott, mikor egy 200 $-os kém azt mondta: 'Te párttag voltál. Én tudom!'. Az embert a szürke épületbe vitték egy harmadik emeleti kihallgatószobába és egy fiú megkérdezte: 'Párttag voltál?'
'Nem'.
'Hány embernek vagy a fõnöke?'

'Fõszezonban 35-en'
'Akkor biztosan párttag voltál'- következtette a fiú. Elkérte a német irattárcáját ahol megtalálta a horgászengedélyét amelyen a német horgászszövetség pecsétje volt. Ezt tanulmányozva azt mondta: 'Ezen a párt pecsétje van.'
'Nem az', mondta a német. Karját az elsõ világháborúban vesztette el és ahogy jobb karjával gesztikulált, a fiúnak úgy tûnt, hogy Hitlert élteti. A fiú feldühödött. Megfogta az férfi gallérját és leütötte. Ahogy az a padlóra esett, csizmájával ráugrott a férfi mellkasára és azon ugrált. Egy fél tucat vallató, majdnem mind zsidó, lenyomták a férfit egy székre, lehúzták a nadrágját és gumibotokkal és kövekkel teli gumizsákokkal ütlegelték. A zsidó karjai izzadni kezdtek, a férfi meztelen lábán vár kezdett folyni.
'Párttag voltál?'
'Nem'.
'Párttag voltál?'
'Nem' - a német sikoltott, addig sikoltott, amíg a fiúk Shlomo konyhájába mentek és egy fakanállal rongyokat nem tömtek a német szájába. Aztán abbahagyták ütlegelését.
(John Sack Szemet szemért: A zsidók németek elleni bosszúja 1945-ben Basic Books, New York, 1993., 75 o.)

Lola, egy zsidó táborparancsnoknõ nem szólt bele, ha emberi részegen kinyitották a cellákat, kihúzták a németeket, takarókat tettek rájuk, hogy a verés nyomai ne hozzák zavarba a lengyel törvényszékeket, azt mondták: 'disznók' és aztán fegyvereik agyával verték a foglyokat. Auschwitzban, ahol zsidókat nem erõszakoltak meg (SS embereket felakasztottak ilyesmiért), de Gleiwitzben egy lelkes kihallgató lehúzta egy német lány ruháit, az ölébe ültette és azt mondta: 'Tegyük meg. Egy perzsabundát adok neked!', de ha Lola tudott róla, ignorálta. A börtön hangos volt a németek jajgatásától, de Lola nem szólt semmit, és egy belsõ hang azt mondta a zsidó õröknek, hogy ha nem is tudod, hogy egy német bûnös-e, a szõke haj, a kék szem, a német nyelv igazolta, hogy ezek Hitler emberei voltak.
Egyszer egy német jelent meg fekete nadrágban, az SS színében Lola börtönében... Néhány õr, mind lányok, megragadták a terhelõ bizonyítékot: A férfi fekete nadrágját, és olyan erõvel húzták le, hogy az egyik ina elszakadt. A férfi jajgatott, de a lányok azt mondták neki: 'kuss' és nem vették észre, hogy a nadrág egy cserkészegyenruha része volt. A 'férfi' 14 éves volt.
A lányok elhatározták, hogy megkínozzák. Akkor az állambiztonságnak 227 börtöne volt németek számára és mindegyik a maga módján állt bosszút a II. vh-ért.A fiúk fadarabokat használtak Breslauban, de Frankensteinban fadarabokat nyomtak a németek körme alá. A Wunschelbergi fiúk megkorbácsoltak egy németet, kávét öntöttek a sebeibe és azt mondták neki: 'Te nem halsz csak úgy meg! Te meg fogsz dögleni!'. A Myslowitzi 800 fõs börtönben, amelynek a parancsnoka egy Auschwitzi 20 éves zsidó volt, a fiúk ürüléket öntöttek egy német fejére, azt mondták neki: 'szedd össze a szart' és amikor megtette, újra a fejére öntötték. A Glatzi fiúk úgy akarták a németeket a 'nem' mondásáról leszoktatni, hogy a fogaikat verték ki, egy zsidó fiú Neissében egy némettel kihúzatta a saját aranyfogát...
A Gleiwitzi lányok tüzet használtak. Lefogták a 14 éves német fiút, cigarettákat nyomtak ki a testén és benzint használva, göndör fekete haját meggyújtották... Végül elengedték, a német hazament, ágynak esett és kezét a fején tartva mint egy bokszoló a szorítóban kiabált: 'Ne tedd'. A fejbõre molyette rongy volt... Ideggyógyászhoz küldték és az életfogytiglanilag kezelte. (John Sack Szemet szemért: A zsidók németek elleni bosszúja 1945-ben Basic Books, New York, 1993., 87-88 o.)

Az õrök ágyrudakat, vasrudakat, és a németek mankóit használták... Egyszer egy német kezeit és lábát összekötötték, fejét pedig úgy verték a falba, mint egy ágyúgolyót. A központban Shlomo kedvenc nyírfaszékeit használták, de elégedetlen volt alkalmazott õreivel és éjszakáról éjszakára megismételte a kínzást. A holttesteket reggelente a hullaházba vitték, és a halottak nevét Shlomo följegyezte.
A testek száma óriási volt. A németekkel verették egymást: egymás gerincére kellett ugraniuk és egymás orrát nyomni. Olyan erõvel ütötték a németeket, hogy az egyiknek kiesett az üvegszeme. Az õrök megerõszakolták a német nõket, egy 13 éves kislány terhes lett, és arra tanították be a kutyáikat, hogy a német férfiak nemiszervét leharapják a 'sic' parancsra... ...
Idõvel Shlomo táborában a németek háromnegyed része meghalt, és Shlomo kijelentette: 'Ami a németeknek öt év alatt nem sikerült Auschwitzban, azt én öt hónap alatt megtettem Schwientochlowitzban. (John Sack Szemet szemért: A zsidók németek elleni bosszúja 1945-ben Basic Books, New York, 1993., 106-107 o.)

Potulicében több német halt meg, mint ahány zsidó a háború alatt meghalt... 'Disznók'- kiáltották a zsidók, és korbácsolták a németeket, Így Myslowitzban naponta százan haltak meg. Grottkauban a németeket krumpliszsákokban temették el, de Hohensalzában bemásztak a koporsóba, ahol a parancsnok elpusztította õket. Blechhammerben a zsidó parancsnok meg se nézte a németeket, így látatlanul haltak meg. ...Az egész területen az állambiztonságnak 1255 tábora volt, amelyekben németek voltak, és mindegyikben a németek 25-50 százaléka meghalt.
De az információ kijutott. A Berlinbe menõ vonatokon újságírók jelentették ezt a briteknek és az amerikaiaknak... 1945 augusztus 16.-án Winston Churchill azt mondta a parlamentben: ' Németek hatalmas számban pusztulnak el. Lehet hogy egy szörnyû tragédia van kibontakozóban a vasfüggöny mögött.' Egy másik képviselõ ezt mondta: ' Ezért haltak meg a katonáink?'. És Washingtonban egy amerikai képviselõ augusztus 2-án azt jelentette: 'Azt reméltük, hogy a koncentrációs táborok szörnyûségei után ilyen többet nem történhet meg. Sajnos...' A szenátor utána beszámolt az ütlegelésekrõl, lelövésekrõl, vízzel való kínzásokról, az fölvágott ütõerekrõl, a 'kiloccsantott agyvelõkrõl' az állambiztonság koncentrációs táboraiban.

A leghangosabban a Vöröskereszt tiltakozott - nem a nemzetközi Genfben, hanem az amerikai. Varsói emberei leutaztak Kattowitzba és beszéltek a zsidó fiúval, aki az állambiztonság titkára volt: Pinek .. (John Sack Szemet szemért: A zsidók németek elleni bosszúja 1945-ben Basic Books, New York, 1993., 110-111 o.)
A következõ három évben 60 és 80 ezer közötti számú ember halt meg az állambiztonság intézményeiben, sokkal kevesebb, mint ahány zsidó Auschwitzban halt meg, de sokkal többen, mint ahányan Belsenben, Buchenwaldban, vagy a többi helyek ezrein, ahol a zsidók ma kijelentik 'Sohasem felejtünk'.
(John Sack Szemet szemért: A zsidók németek elleni bosszúja 1945-ben Basic Books, New York, 1993., 114 o.)

Sokszor a 'nácik' a belépési korhatár alatt voltak. Chaim egyik táborában egy újszülött német volt fogvatartva, egy a balti tenger melletti táborban pedig egész barakkok voltak tele fehércsíkos bölcsõkkel és négykilós foglyokkal. Tejet nem kaptak, mert a vörösfejû doktor, egy zsidó Auschwitzból nem engedte be az anyákat, a lengyel felügyelõknek azt mondta: 'elég, ha a papírok azt mondják, hogy beengedtem õket'. Az 50 csecsemõbõl 48 meghalt.
(John Sack Szemet szemért: A zsidók németek elleni bosszúja 1945-ben Basic Books, New York, 1993., 128 o.)

Egy napon a zsidó képviselõ, [Czeslaw] tüzet gyújtott egy német barakkban, 'szabotázs'-t kiáltott, és ahogy a német asszonyok a homokot kezdték lapátolni, meggyújtotta szoknyájukat és a kiáltozó nõket a tûzbe nyomta. Az õrõk egy német férfi szakállát egyszer satuba fogták és meggyújtották a németet.
A meghalt németek nevét minden nap Czeslawnak adták, aki mindig azt mondta: 'Miért ilyen kevés?'. Idõvel Bielitzben majdnem mindenki meghalt. A legszerencsétlenebb németek a Grubeni asszonyok voltak. A háború alatt az SS 500 lengyelt temetett el egy Lamsdorf mellett levõ mezõn, de Czeslaw úgy hallotta, hogy 90 ezren voltak, és elrendelte, hogy a Grubeni asszonyok ássák ki õket. Rosszul lettek, ahogy a fekete testek megjelentek. Az arcok már nem voltak felismerhetõk, a hús már oszlófélben volt, de az õrök - akik gyakran pszichopatának látszottak, német nõket arra kényszerítettek, hogy urint igyanak, vért igyanak, egy ember ürülékét megegyék, olajos ötmárkást nyomtak egy nõ vaginájába, rákiáltottak a Grubeni asszonyokra: 'Feküdj le mellé!'. Mikor az asszony megtette, ezt kiáltották: 'Öleld meg! Csókold meg! Szeretkezz vele!' és a puskatussal benyomták a nõk fejét a halott arcába. A nõk, akik szájukat összeszorították, nem tudtak kiáltani, akik kiáltoztak, szájuk telement a halottak oszlóban levõ húsával. Mikor felálltak, hányingerük volt és köpködtek, testük, ruhájuk, kezük tele volt hullaméreggel, ruhájuk nedves volt, büdösek voltak és így mentek vissza Lamsdorfba. A táborban nem volt zuhany, a hullák tífuszban haltak meg, 64 asszony halt meg Grubenben az eset következményeként.
(John Sack Szemet szemért: A zsidók németek elleni bosszúja 1945-ben Basic Books, New York, 1993., 130-131 o.)
A nemzetközi Vöröskereszt nemzetközi bizottsága szerint 1946 nyaráig nem lehetett a német hadifogolytáborokat Lengyelországban meglátogatni, és német civilek sohasem látogathatták meg ezeket. A német parlament rendeletére a német szövetségi archívumok egy titkos tanulmányt írtak, amelyet 1974 május 28-án szállítottak le a parlamentnek. A tanulmány összefoglalója szerint:
A lengyel táborokban és börtönökben kb. 200 ezer vagy ennél több ember volt, a halálozási arány 20-50 %-ig terjedt. Ez azt jelenti, hogy ezekben 40 és 60 ezer között, de legalábbis 60 ezer ember semmisült meg. Mivel néhány táborban 50% volt a halálozási arány, 40 ezer túl alacsony becslés lenne, 100 ezer túl magas lenne, és becslésem szerint 60-80 ezer ember halt meg. Ez a szám lehet, hogy magasabb, mert annak ellenére, hogy a jelentés errõl nem szól, néhány táborban 80% volt a halálozási arány.
(John Sack Szemet szemért: A zsidók németek elleni bosszúja 1945-ben Basic Books, New York, 1993., 206 o.)

Anne O'Hare McCormick, a New York Timesban 1946 febr. 4-én megjelent cikkében a 'lengyelek' háború utáni cselekedeteit a nácik kegyetlen tetteivel hasonlította össze és B. Carroll Reece képviselõ Tennesseebõl 1957 május 16-án ezt népirtásnak nevezte. Azok közül a németek közöl, akik Lengyelországban vagy a lengyelek által igazgatott német területeken éltek, becslésem szerint 1950-ig 1 467 700 halt meg.
(John Sack Szemet szemért: A zsidók németek elleni bosszúja 1945-ben Basic Books, New York, 1993., 215 o.)

Részletek és tények a Szemet szemért-bõl.

John Sack részletes jegyzeteket és forrásokat ad meg, sok zsidó nevét, akik a fenti bûntényekben résztvettek. Sack jegyzetei között a következõ jegyzet található, amely nagy archívumok létezését igazolja, amelyek zsidó háborús bûnöket és zsidók emberiség elleni bûneit tanúsítják a II. vh. után, és akinek az analízise kanadaiak egy kisebb hadseregét az Ön igazságügyminisztériumában foglalkoztathatna évekig:

Úgy ahogy zsidók ezrei számoltak írásban vagy szóban be a holokausztról, úgy írtak németek ezrei jelentést a háború utáni tapasztalataikról. Ezekbõl 40 ezer van a Koblenzi Bundesarchivban, a Német szövetségi Archívumban tárolva. Ezekbõl 748-at 8 kötetben nyilvánosságra hoztak. (John Sack Szemet szemért: A zsidók németek elleni bosszúja 1945-ben Basic Books, New York, 1993., 218 o.)

Ebbõl az alkalomból megkérdem Önt, hogy az igazságügyminisztérium alkalmazottai megvizsgálták-e ennek a 40 ezer tanúvallomásnak valamelyikét is, és ha nem miért nem?

4. Rész

Zsidó háborús bûnök és más bûnök az emberiség ellen a Közelkeleten

Az elõbb fölsorolt események rettenetesek, de egy értelemben el vagyunk tõlük szigetelve, az idõvel. Ezek nem ma történnek. Ez történelem. Ma már túl késõ van az elkövetõk megfogására, vagy majdnem túl késõ. Az áldozatok régen sírjaikban vannak, kínzóik is csatlakoztak hozzájuk, a szenvedésnek régen vége van. És az emlékezések majdnem kialudtak, mint egy gyertya. A történészeknek ugyan sok elvégzendõ munka maradt, de mi, a többiek élhetjük életünket.

Az itt leírt rémségek esetében ez nem áll. Ezek ma történnek, a vér ma folyik. A kínzottak sikolya ma visszhangzik. Ezeket a rémségeket le tudjuk állítani és meg tudjuk büntetni õket. Nem olyan egyszerûek, hogy elolvasásuk után egyszerûen tovább éljük életünket.

A kanadai háborús bûnösök üldözésében - az alant leírt izraeli háborús bûnösök fiatalok és egészségesek, lehet, hogy Kanadába fognak kivándorolni, és valószínûleg némelyikük ma köztünk él. Hogy koros kanadaiakat azért üldöznek, mert halálos veszedelem idején vonakodva német egyenruhát öltöttek és felületesen állítólagos feladatokat vittek véghez, míg fiatal kínzók és gyilkosok, akiknek kezén friss a vér, szabadon és büntetlenül sétálnak közöttünk, ez olyan következetlenség, hogy én ebben a levélben kérem az Ön igazságügyminisztériumát ennek elmagyarázására.

A szerzõ:

Az alanti idézetek mind Norman G. Finkelstein-tõl származnak, többnyire a 'Palesztina emelkedése és bukása: Az intifáda éveirõl való személyes beszámoló', University of Minnesota Press, Minneapolis és London, 1996; c. könyvbõl, egy idézet a 'Képzelet és valóság és az Izrael-Palesztin ellentét realitása', Varsó, London és New York, 1995.c. könyvbõl.

Norman Finkelstein nemzetközi kapcsolatokat és politikai elméletet oktat a City University of New Yorkban és a New York Universityn. A két könyvének végén megjelent izzó hangú riportok túl számosak ahhoz, hogy itt visszaadjuk õket itt. A 'Képzelet és valóság' ajánlása értékes betekintést nyújt a hátterébe:

Szeretett szüleimnek,
Maryla Husyt Finkelsteinnak, A Varsói gettó túlélõje, Maidanek koncentrációs tábor,
és Zacharias Finkelsteinnak A Varsói gettó túlélõje, Auschwitz koncentrációs tábor.

Sohasem felejtsem el vagy bocsássam meg ami velük történt.

Kezdjük egy rövid statisztikai adatgyûjteménnyel, amelyet Finkelstein bemutat Izrael születését illetõen:

1947 és 1949 között 750 000 palesztint ûztek ki és Izrael kikiáltotta függetlenségét, 1967 júniusában 300 000 palesztin menekült vagy üldözték el õket ahogy Izrael a Nyugati partot és a Gázai övezetet meghódította. Falvak százait törölték le a térképrõl. A Nyugati part és a Gázai övezet izraeli megszállása során 1967 júniusa után több mint ezer palesztint nõket és gyerekeket is - deportáltak vád és tárgyalás nélkül. A föld felét és az értékes víztartalék 80%-át vette el az izraeli kormány. Amíg a deportált palesztinok távol voltak, 100 ezer zsidó telepedett le a Nyugati parton és a Gázai övezetben. Mindezek az intézkedések - és ennél sokkal több hasonlót hozott Izrael a megszállott övezetekben - ahogy egy izraeli újság szépítõen nevezte 'nagyon messze vannak a nemzetközi jog normáitól'. (Hotam, 1989 augusztus 4-én) (Norman G. Finkelstein, 'Palesztina emelkedése és bukása: Az intifáda éveirõl való személyes beszámoló', University of Minnesota Press, Minneapolis és London, 1996; 52 o.)

És egy pár példa azokból az eseményekbõl, amelyek Izrael függetlenségi háborúját alkották:

Atrocitások történtek, ezek 'kétségtelenül fölgyorsultak az IDF haladása során' (Birth, 230. oldal). Vegyük szemügyre az Ad Dawayimai tömeggyilkosságot késõ októberben. Egy katona, az eset szemtanúja leírta, hogy az IDF, amely a falut harc nélkül foglalta el, elõször 80-100 arab férfit ölt meg, utána nõket és gyerekeket. A gyerekeket úgy ölték meg, hogy fejüket bottal szétverték. Minden házban volt legalább egy halott. A többi arabot bezárták házaikba 'élelem és víz nélkül', és a falut szisztematikusan kipusztították.

Egy parancsnok elrendelte, hogy egy utász tegyen két idõs asszonyt egy bizonyos házba és robbantsa fel a házat velük együtt. Az utász megtagadta a parancsot. A parancsnok ekkor saját embereinek parancsolta meg az asszonyok bezárását és megtették az ördögi tettet. Egy katona azzal büszkélkedett, hogy egy asszonyt megerõszakolt és utána lelõtte. Egy asszonyt, aki újszülött gyermekét hordozta, megbízták, hogy takarítsa azt az udvart, ahol a katonák ettek. Egy pár napig dolgozott. Végül lelõtték õt is és a csecsemõt is.

A katona, aki szemtanú volt azt a következtetést vonta le, hogy: 'kulturált tisztek váltak brutális gyilkosokká és azt nem a csata hevében... de a kiirtás és pusztítás elve tette õket azzá. Minél kevesebb arab marad, annál jobb. ...

Morris jelenti a következõ (nagyon részleges) leltárát az IDF atrocitásainak az októberi harcok során, ahogy azt a Mapam politikai bizottsága írta le:
SAFSAF -- '52 embert kötéllel összekötöttek, bedobták õket egy aknába es beléjük lõttek. 10 meghalt. Az asszonyok kegyelemért könyörögtek. Hármat megerõszakoltak. Egy 14 éves kislányt megerõszakoltak. További négyet megöltek.'
JISH - 'Egy asszonyt és a csecsemõjét megöltek. Másik 11-et [megöltek?].'
...
(Norman G. Finkelstein, 'Képzelet és valóság és az Izrael-Palesztin ellentét realitása', Varsó, London és New York, 1995. 76 o.)
Itt említi Izrael Libanoni invázióját 1982-ben:
Kb. 200 Kuwaiti halt meg az iraki invázió során. Kb. 20 ezer palesztin és libanoni halt meg Izrael libanoni inváziója során. A két invázió közötti különbség százszoros. És ahogy a média dühöngött amiatt, hogy Irak rettenetes vegyi fegyvereket vet be Irán és a kurdok ellen, úgy arról is be kellett volna számolnia, hogy Izrael, valószínûleg illegálisan,

bombacsoportokat és foszforkagylókat használt a libanoni háború folyamán.
Visszaemlékezésében 'A nép kára', a régi brit levelezõ, Robert Fisk, leírta a foszforkagylók két libanoni gyerek áldozatát:
Dr. Shamaa története rettenetes volt és hangja elcsuklott, ahogy mesélte. 'A két csecsemõt vízbe tettem, hogy a lángokat kioltsam.' mondta. 'Egy félórával késõbb még mindig égtek. Még a hullaházban is órákig izzott testük.' Másnap Amal Shamaa kivette a két csöpp testet a hullaházból, hogy eltemessék õket. Rémületére újból égni kezdtek.
(Norman G. Finkelstein, 'Palesztina emelkedése és bukása: Az intifáda éveirõl való személyes beszámoló', University of Minnesota Press, Minneapolis és London, 1996; 45-46 o.)
A maradék idézetek az intifádával foglalkoznak, amelynek én több helyet adok, mivel az tényleg idõszerû téma.

Valójában a palesztin 'erõszak', amellyel én találkoztam az elfoglalt területeken való tartózkodásom során, kevéssel volt több, mint szimbólikus, de ugyanez nem mondható el arról az erõrõl, amely azt elfojtotta. Egyszer a Jalazoun menekülttáborban gyerekek égettek el egy autókereket az út mellett a táboron belül. Hirtelen egy autó állt meg mellettük. Az ajtók kinyíltak és négy férfi (vagy telepesek, vagy civilruhás katonák) ugrott ki, vadul lövöldözve minden irányba. A mellettem levõ fiúnak a hátába lõttek, a golyó a köldökén jött ki.
(Norman G. Finkelstein, 'Palesztina emelkedése és bukása: Az intifáda éveirõl való személyes beszámoló', University of Minnesota Press, Minneapolis és London, 1996; 2 o.)

Délután a Bethlehemi tömeggyilkosságról érkeztek hírek. A tiltakozók közé vegyült izraeli elhárító csoport, turistaként öltözve lelõtt öt palesztin fiatalt. Az egyik halottan feküdt. Négy sebesült társát hajánál fogva húzták a hadsereg raktárába. Ahogy a megrémült tömeg szétoszlott, a civilruhás gyilkosok nevettek és tréfálkoztak az egyenruhás gyilkosokkal.
(Norman G. Finkelstein, 'Palesztina emelkedése és bukása: Az intifáda éveirõl való személyes beszámoló', University of Minnesota Press, Minneapolis és London, 1996; 42-43 o.)

Egy ezeroldalas gyermekvédelmi tanulmány, 'A palesztin gyerekek sorsa a felkelés alatt', részletesen leírja a gyerekek 'ütlegelését, könnygázzal való kezelését és lelövését'. Több mint 150 palesztin gyereket öltek meg az intifáda kezdete óta, legalább 37 ezek közül fiatalabb mint 6 éves. Átlagéletkoruk 10 év volt. Többségük, a tanulmány szerint, nem is vett részt a kõdobálásban amikor lelõtték, és a lelõttek négyötöde esetén a hadsereg akadályozta vagy késleltette az orvosi elsõsegélyt. A hadsereg a temetéseket erõszakkal szétoszlatta vagy akadályozta. Több mint 50 ezer palesztin gyereket kellett orvosilag kezelni könnygáz belélegzése miatt, csonttörések és más sérülések miatt az intifáda elsõ két éve során. A gyerekek fele 10 évesnél fiatalabb volt. A tanulmány szerint 'a katonák nagy részét nem vonták felelõsségre a gyerekek bántalmazása miatt.' Valóban. csak kevés esetrõl írt a sajtó amelyet egyáltalán megvizsgáltak.

A B'Tselem (Izraeli információsközpont az elfoglalt területen az emberi jogok védelmére) tanulmánya szerint sokszor történik erõszak gyerekek ellen, akik rendõrségi õrizetben vannak, és közülük a többség ártatlanul. Komoly verések, ütlegelés, öklözés, rúgás, hajhúzás, bottal vagy vasrúddal való verés, a falra vagy padlóra nyomás meglehetõsen szokásos. A tanulmány újabb módszerekrõl is beszámol fiatalkorúak vallatásánál:

A gyanúsított ütése, amikor az egy zsákban van, amely fejét beborítja és a térdéhez van erõsítve, a gyanúsított kikötése csavart helyzetben egy szabad ég alatti csõhöz, hátrakötött

kézzel órákig, sokszor esõben, éjszaka vagy a forró nap alatt. A gyanúsított fogvatartása egy kis sötét, büdös és fojtó cellában, melynek mérete másfél méter * másfél méter. A gyanúsított bezárása egy embermagas cellába, ahol állni lehet, de mozogni nem. A megkötözött gyanúsítottat órákig 'koporsóban' tartani, egy dobozban, amely felülrõl zárható és ahol csak guggolni lehet, WC nélkül.

Az izraeli sajtó és emberi jogi jelentések húst és vért hoznak napvilágra. A Hotam 1988 április 1-i kiadása egy 10 éves gyerek megverésérõl jelentett, aki a hadsereg vallatása során annyira összevertek, hogy fekete és kék lett 'mint egy steak'. A katonákat egyáltalán nem zavarta, mikor megtudták, hogy a fiú néma, süket és szellemileg visszamaradt. A Koteret Rashit 1988 július 13-i száma jelentette, hogy 25 gyerek eltûnése és a börtönbeli bánásmód azt okozta, hogy a szülõk 'zavarták' a hadsereget mikor azt kérdezték, hogy hol van a gyerekük. A Hadashot 1988 augusztus 19-i száma egy hatéves bekötött szemû gyerek fényképét mutatta, aki egy katonai autóban volt. A kapitány azt mondta, hogy sok ilyen korú gyereket tartanak fogva, amíg néhány száz dollárnyi váltságdíjat fizetnek értük, és hogy szállításuk közben a gyerekek gyakran becsinálnak félelmükben. 'Önkéntes gyilkos' cím alatt az izraeli emberi jogok ligájának 1989 augusztusi kiadása azt jelentette, hogy az izraeli hadsereg (nyilvánvalóan a különítmények céllövõi) sok palesztin gyerekre céloz, akiket vezetõnek gondolnak. A 'gondosan kiválasztott' vezetõnek aztán vagy a fejébe vagy a szívébe lõnek, aki rögtön meghal. Dr. Haim Gordon, az izraeli emberi jogoktól jelentette, hogy egy nyolcévest megkínoztak a katonák, amikor az nem volt hajlandó elárulni, hogy barátai közül melyik dobott köveket. Meztelenre vetkõztetve a lábánál fogva akasztották föl és brutálisan verték, mielõtt elengedték, egy tetõ sarkára nyomták. (Az izraeli liga 1990-es bulletinjébõl idéztünk).

A Hadashot január 15-i kiadása egy 13 éves esetét jelentette, akit fogságba tettek, miután ujjait eltörték és ott tartották orvosi ellátás és élelem nélkül, mert apja nem tudta kifizetni a 750 dolláros váltságdíjat. A Davar 1990 január 26-i száma egy 16 éves lány esetérõl számol be, akit egy gumibottal hadonászó rendõr ütött ('megpróbálta a botot még a lábaim közé is nyomni') és aztán megverték, mert nem volt hajlandó a vallomást aláírni. A Hotam 1990 június 29-i száma egy 13 éves gyanúsítottról számol be, aki nem vallott bátyja ellen terhelõleg, akinek az arcát 'törték össze', és akinek az egész testén zúzódások nyomai voltak, nem engedték meg órákig, hogy igyon, és arra kényszerítették, hogy a nadrágjába vizeljen és ürítsen.

Egy 14 éves palesztin hátborzongató történetérõl számol be a Hadashot 1992 februári száma, akit azért zártak be, mert azzal gyanúsították, hogy köveket dobál, itt a Hebron letartóztatási központ belsõ forrását idézi:

Ami ott történt, az szörnyûséges volt. Botjaikat a fogvatartottakon törték el, nemiszerveiket ütötték, összekötöttek egy foglyot a hideg padlón és futballt játszottak vele - szószerint rugdosták és görgették. Aztán egy telefonnal elektromos áramütésekkel traktálták, majd órákig a hideg esõben kellett állnia. Összemorzsolják a rabokat, húsdarabokká változtatják õket.

Egy másik belsõ forrástól a központon belül azt idézték, hogy 'a kínzások a damaszkuszi börtön kínzásaira emlékeztetnek'. (Norman G. Finkelstein, 'Palesztina emelkedése és bukása: Az intifáda éveirõl való személyes beszámoló', University of Minnesota Press, Minneapolis és London, 1996; 47-49 o.)

Izrael legfelsõbb bírósága készséges cinkosa a megszálló rendszernek a Nyugati parton és Gázában. A negyedik genfi konvenció kifejezetten megtiltja magántulajdon tönkretevését, kivéve, 'ha az ilyen tönkretevés abszolút elkerülhetetlen katonai akciók miatt', tehát megtiltja a kollektív büntetést. Mégis a legfelsõbb bíróság véleménye szerint a házrombolások az elfoglalt területeken megengedhetõek, állítva, hogy 'a házrombolásról nem állítható, hogy az kollektív büntetés lenne'. A negyedik genfi konvenció szintén megtiltja a megszállónak, hogy 'saját civillakosságát az elfoglalt területeken telepítse le'. A legfelsõbb bíróság vagy kimondta, hogy a Nyugati parton és Gázában levõ települések legálisak vagy elutasította a legalitásuk elleni érvek meghallgatását. A nemzetközi jog szerint a megszálló nem vezethet be új adókat a megszállt területen. A legfelsõbb bíróság szerint az áruforgalmi adó az 1976-ban megszállt területeken jogos. ..
A megszállt területen minden 'biztonsággal kapcsolatos' (és a legtöbb polgári) ügy felett izraeli haditörvényszékek döntenek. Gyanúsítottakat eljárás nélkül 18 napig le lehet zárni. Az elzárás meghosszabítása a hadinyomozó információjától függ. A biztosíték elleni szabadonbocsátásra vonatkozó kérvényeket 'szinte mindig elutasítják'. A gyanúsítottaknak nincs joguk jogi képviseletre. Ha megengedték, hogy ügyvédet fogadjanak, az ügyvéd nem látogathatta meg ügyfelét a nyomozás lezárásáig. A vádeljárások egy komédia szintjén állnak. A vallomások nagy része kínzások során született meg és szinte mindig héberül íródott, amelyet kevés palesztin beszél vagy ír. Egy adminisztratív vád megengedte a vád, tények vagy per nélküli elzárást egy évig.

Hivatalos Izraeli törvények megengedik egy palesztin megölését csak azért, mert álarcot visel, zászlót lobogtat vagy barrikádot emel (amely néhány kõbõl és pár szemétládából áll), vagy ha nem áll meg felszólításra. Szintén megengedték halálos mûanyaggolyók bevetését és 'keresett' palesztinok csoportos kivégzését. Mindezek a rendeletek a nemzetközi joggal ellentétben állnak, amely a halálos mûanyaggolyók bevetését csak életveszélyes helyzetben hagyja jóvá, és csak akkor, ha más lehetõség nincs. Egy közelkeleti megfigyelõ ebbõl azt szûrte le, hogy a hivatalos Izraeli gyakorlat elnézi a palesztinok jogtalan meggyilkolását.
Az idézett szabályok a halálos mûanyaggolyók bevetését illetõen a hivatalosak voltak, a nemhivatalosak még lazábbak voltak, ahogy ez a vizsgálatokból és a palesztinok vallomásaiból nyilvánvaló, akik izraelieket gyilkossággal vádoltak. Az intifáda során több mint 700 palesztint lõttek le az izraeli biztonsági erõk. De egy izraeli katonát sem vádoltak meg gyilkossággal és csak kettõt vádoltak meg emberek lemészárlásával. Egy tucatnál kevesebbet vádoltak meg kisebb dolgokkal, mint pl. illegális fegyverhasználat. A tíznél kevesebb katona, akik palesztinokat öltek meg, egy hivatalos nyilatkozat szerint 18 hónapig terjedõ büntetést kapott. .. Amnesty International szerint a palesztinokat egy kõ eldobásáért öt évig terjedõ börtönbüntetésre ítélték.

Újra szemügyre véve egy gázai esetét, akit izraeli katonák brutálisan agyonvertek (akik közül egyiket sem vádoltak emberöléssel és ültettek le öt hónapnál hosszabban), a prominens izraeli ügyvéd, Avigdor Feldman ezt következtette: 'a területek törvényenkívülisége teljes. Mindenki - rangtól és más dolgokban való véleményétõl függetlenül egyetért abban, hogy egy arab életének értéke nulla.' (Norman G. Finkelstein, 'Palesztina emelkedése és bukása: Az intifáda éveirõl való személyes beszámoló', University of Minnesota Press, Minneapolis és London, 1996; 51-52 o.)

Ezt a korlátozást idézve Gaza Beachban, az 'egyik legjobb' izraeli internálótábor palesztinoknak, az izraeli újságíró, Ari Shavit tapasztalatait széles körben tette ismertté ritka nyíltsággal és éleselméjûséggel:

A legtöbb palesztin perére vár. A legtöbbet azért zárták le, mert köveket dobált vagy mert illegális szervezetek tagságával gyanúsítják. Sok közülük tizenéves. Itt-ott látni fiúkat, akik kicsik és nagyon fiatalnak tûnnek. A börtönnek 12 õrtornya van. Néhány izraeli katona elszörnyülködik ezeknek és más õrtornyoknak a hasonlósága miatt, amelyekrõl az iskolában tanultak... Lehet hogy a Shin Bet [titkosszolgálat] terhére lehet ezt írni - azért, hogy embereket letartóztat és hogy mit tesz a letartóztatottakkal. Majdnem minden éjjel, miután kihallgatásai során néhány fiatalembert 'megtört', a Shin Bet a fiatalemberek barátai neveivel listákat szállít a katonaságnak. A katonák ezután minden éjjel kimennek a városba és 15-16 éves gyerekekkel térnek vissza. A gyerekek fogai vacognak. Szemeik kimerednek. Sokszor már verték õket... És a katonák összezsúfolják õket a 'fogadószobában', és megnézik, hogy hogy vetkõznek le. Hogy megnézzék õket alsóruhában, hogy megnézzék, hogy remegnek a félelemtõl. És néha rugdossák õket - még egy rúgás, mielõtt megkapják rabruhájukat. Lehet, hogy a doktort okolják. Felébreszted az éjszaka közepén hogy kezeljen valakit, akit épp ma hoztak be - egy fiatal ember, mezítláb, megsebezve, aki úgy néz ki, mintha epileptikus rohama lenne, aki elmondja, hogy éppen ütötték a hátán, a gyomrán és a szíve fölött. Csúnya vörös foltokkal van a teste tele. A doktor a fiatalember fele fordul és rákiált. Hangos, dühös hangon mondja: Halj meg! És aztán nevetve hozzám fordul: Bárcsak mind meghalna! vagy lehet, hogy a sikoltások hibásak. Az ügyelet végén néha rettenetes sikoltásokat hallasz .. a kihallatási részleg kerítésének másik részérõl, .. hajmeresztõ emberi sikoltások. Szószerint hajmeresztõek. Gázában a mi biztonsági szolgálatunk mint egy titkosrendõrség mûködik, a mi internálótáboraink nyilvánvalóan Gulágokként mûködnek. Katonáink börtönõrök. Vallatóink kínzók.

.. Így az intifáda 40 hónapjában több mint tízezer izraeli állampolgár egyenruhában vonult a kerítések között, hallotta a sikoltásokat, látta a fiatalokat, akik kint és bent feküdtek. .. És az ország hallgatott. Virágzott.. 10 (vagy 15, vagy 20) ezer izraeli végezte kötelességtudóan a munkáját, kinyitották az izolációs cella nehéz vasajtaját majd bezárták azt. Az embereket a kihallgatószobából a klinikára vezették, a klinikáról vissza a kihallgatószobába. Látták közelrõl az embereket, akik a terrortól beszarnak és a félelemtõl bevizelnek. És egyikük sem kezdett éhségsztrájkot a miniszterelnök háza elõtt. Egyikük sem, akit ismerek mondta, ez nem fog megtörténni. Nem egy zsidó államban. (Norman G. Finkelstein, 'Palesztina emelkedése és bukása: Az intifáda éveirõl való személyes beszámoló', University of Minnesota Press, Minneapolis és London, 1996; 71-73 o.)
Ahogy a németek nemzedékei viselik a nácizmus terheit, úgy sok zsidó nemzedék fogja a zsidók könyörtelen erõszakát a palesztin nép ellen. Úgy ahogy ma Németország neve nemcsak Beethovennel és Brechttel, de Hitlerrel és Himmlerrel is egybe van kötve, úgy a zsidók neve elkerülhetetlenül nemcsak Marxszal és Menuhinnal, de Sharonnal és Shamirral. Izrael terrorisztikus háborúja a palesztinok ellen bemocskolta a 6 millió zsidó mártír emlékét.
(Norman G. Finkelstein, 'Palesztína emelkedése és bukása: Az intifáda éveirõl való személyes beszámoló', University of Minnesota Press, Minneapolis és London, 1996; 16 o.)

Következtetések.

A fenti anyag legalább három végkövetkeztetésre ösztönöz:
Elõször, ha valaki megkísérli akár a történelmet, akár az aktuális eseményeket megérteni a tömegmédia alapján, az nem teljes és zavart képet kap. A médiát a politikai korrektség meggondolásai dominálják és csak feltételesen és vezetés mellett lehet benne megbízni.

Másodszor a zsidók kommunizmus alatt, a II. vh alatt és közvetlenül azután, és ma a Közelkeleten elkövetett bûnei, eltörpítik azokat a bûnöket, amelyekkel ukránokat vádolnak ezekben az idõszakokban. Ennélfogva az Ön igazságügyminisztériuma, amely ukránokat keres ki üldözése céljára azt demonstrálja, hogy valójában nem a bûnösök megbüntetése a célja, hanem egy politikai forgatókönyv lejátszása.
Harmadszor, a fenti anyagok sugallják a fenti politikai forgatókönyv megírásának motívumait, ugyanis azt, hogy a zsidó érdekek a keleteurópai és ukrán háborús bûnök témáját ébren akarják tartani a nyilvánosság elõtt hogy azok lefedjék a sokkal nagyobb bûnöket, amelyet zsidók követtek el ugyanezekben az években, és akik ez még fontosabbma is elkövetik ezeket.

Tisztelettel:
Lubomyr Prytulak